

at komme og bo hos hendes store kurdiske familie. Mens alle I andre venner svigtede os i sommerregnen, var hun med familien spontant dumpet på besøg hos i sommerhuset. I årets løb havde jeg adskillige gange været hendes hoffotograf, når hun den ene gang efter den anden inviterer store grupper af Københavns hjemløse og socialt udsatte børn i Folketinget ligesom jeg fotograferede den største invasion af muslimer nogensinde derinde, da hun lavede kurdisk nytår på tinge. Se mine billeder på nettet af Villy Søvnalds danse kurdisk folkedans. Ellers var sommerens eneste adspredelse at løbe rundt med en hale af kvinder efter mig, hver morgen når jeg løb de 8 km til Hornbæk efter morgenbrød til Vibeke og ænderne i haven. Rygterne blandt ænderne gik som snadder blandt Pandeådalens ænder med det resultat at næsten 100 gik tiggergang op til vores terrasse dagen lang. Det medførte at jeg måtte stå på hovedet hver morgen i bagerens udsmidningstønder for at få nok brød. Ligeså var snadderen gået blandt alle nabokonerne i Månedalen om at de kunne løbe med mig på deres egne træningsture. Dog måtte vi stå tidligere og tidligere op, da flere af dem ikke kunne klare varmen eller skulle nå på arbejde i København kl. 8. Det er en herlig tur langs stranden i morgenlyset ind til Hornbæk, hvor jeg sammen med 9-10 kvinder ofte lavede yoga på stranden eller svømmede med dem på vej hjem. Da jeg var i gang med at træne til Berlin maraton lavede vi løbeturene længere og længere.

Formålet var for mit vedkommende at slå den unge Henrik Fogh Rasmussen i dette løb idet mine to gamle gymnasiekammerater Marius og Torben er blevet for ”dovne” til at give mig ”seriøs” udfordring længere ☺ Vi var jo efterhånden blevet så enige i vore debatter i årets løb, at vi besluttede i stedet at dyste med benene. Henriks kone sendte mig diskrete mails om hvordan hans træning gik i Washington. Jeg misundte ham ikke, da fugtigvarmen er uudholdelig i Washington om sommeren. En gang, da jeg hentede ham i statsministerhjemmet i Nærum, hvortil han aftenen før var fløjet til uden at have set hverken sin far eller mor, kom han humpende ud fordi han havde forstuvet sit ben så alvorligt under træningen, at han var røget på hospitalet. En anden gang havde han brækket både tommelfinger og arme (sådan som jeg husker det, Henrik). Jo, det havde sandelig store omkostninger for os selv og vore familier at vi i den grad var fast besluttede på at skulle slå hinanden. Sjovt nok slappede vi næsten kun af under vore mange verbale dyster rundt om i landets gymnasier, hvor publikum forventede at vi ville slå hinanden, men hvor vi blot stod kærligt og drillede hinanden ligesom vi gjorde det i en række debatter med hinanden i Berlingske Tidende, som var mere eller mindre aftalt spil for at få mere reklame til vore roadshows. En ting, som afgjort bragte os sammen, var mødet med danskernes dybe racisme overfor muslimer, som kunne mærkes i alle vore publikums og som er ukendt for Henrik i det inkluderende USA. Vi var begge nogle steder rystede over folks hadske udtalelser. I Holte råbte en gammel mand til os at han ikke var kommet for at høre om muslimer, men om Amerika. ”Jamen, Amerika er da også muslimer,” svarede jeg. Selv en højt uddannet gymnasielektor begyndte at ævle om terrorisme når vi snakkede om muslimer som om det var ensbetydende. Pga. Henriks lange rejse fra USA prøvede vi at gruppere vore foredrag, men selv når det ikke lykkedes for ARTE, mødte han op til blot en enkelt dags debat for dagen efter at flyve hjem igen. Dog forsøgte han at slå debatterne sammen med noget af sin konsulentvirksomhed for danske og amerikanske virksomheder rundt om i Europa. Efter vore sidste to debatter i Ålborg fløj vi så til vores eneste rigtige store dyst i Berlin, hvor Vibeke var taget med for at heppe på mig.

Henrik checkede ind i et dyrt luksushotel for at være så udhvilet som mulig, mens Vibeke og jeg sov på gulvet hos Christina Voigt i Kreuzberg, som er mit favoritområde pga. de mange tyrkere. I Berlin foregik træningen mere afslappet på cykler for at jeg kunne vise Vibeke de ukendte cykelruter Beatrice havde taget mig på i juli. Men allerede under cykelturene mærkede jeg at hele kroppen værkede. Under de indledende træningsture fra Espergærde til Kbh havde jeg også mærket at jeg ikke var i topform. Jeg har nu i næsten to år gået med det jeg i sidste års julebrev kaldte New York-tremånedersinfluenzaen med endeløs hoste, snøften og tilstoppet hoved. Alle mine venner har været bekymrede og sagt at lægerne måtte ordne det, men tre læger har undersøgt mig adskillige gange og sagt at det nok skulle gå væk. Først her i december kom jeg til en lungespecialist, som straks kunne se og måle at jeg har præasmatisk tilstand med kun 63% lungekapacitet og gav mig en inhalator, som straks fik kapaciteten op på 94% og siden har fået det hele til at forsvinde. Lægen ville simpelthen ikke tro på at jeg havde løbet maraton sidste år med kun 2/3 lunger og tilmed sat personlig rekord. Tænk hvilket sexliv jeg nu kan få! (Som alt andet i årets julebrev uinteressant for alle jer, der læser dette, men dette er nu engang mine egne dagbogsoptegnelser, som jeg hyppigt googler for at huske hvilket år jeg gjorde det og led af dat). Men i september var jeg som sagt så svækket af denne eneste sygdom, jeg har haft i mit liv, at jeg allerede inden starten af løbet kunne mærke at jeg ikke kunne forbedre min rekord på 3t43 min, som jeg havde håbet på. Det eneste jeg kunne håbe på var at Henrik selv havde fået sig en Washington-influenza e. lign. ☺ Min træning var god nok og jeg løb aldrig ind i nogle ”mure” i det nu frie Berlin, men jeg hadede hvert et minut af løbet. Kun da jeg efter 15 km i Kreuzberg så Yildiz Akdogan og overraskede hende med et ordentligt kram af samme slags som vi tit havde haft under vore klatreture i telefonpælene under valgkampen, blev jeg lidt opmuntret. Igen blev jeg tosset over alle de danske flag og tilråb fra danskere overalt, hvilket også overraskede Henrik. Da jeg luskede i mål i en af mine værste maratontider på 4:11 vidste jeg at han måtte have slået mig. Vibeke og jeg ventede på ham til middag i Kreuzberg og da jeg så ham komme – voldsomt haltende fra U-banen – fangede jeg mig selv i at fryde mig: ”Hvis han skal ha fornøjelsen at slå mig, skal han edderme også lide!” Han slog mig med 20 minutter og det var velfortjent selv om hans tid ikke var så god som til det mere bakkede maraton tidligere i Quebec. Men han var glad for at have været med i det langt festligere Berlinmaraton.

Sommeren gik også med at forberede min store udstilling i Gellerup. Efter kæmpearbejdet med at lave ”Ghettoen i vore hjerter” og skuffelsen over at den aldrig blev anmeldt sidste år, havde jeg svoret at jeg aldrig ville udstille igen. Alene at finde så stort et lokale igen var umuligt. Men en hollandsk maler, som så den i Øksnehallen, havde dengang sagt at han ville hjælpe mig med at finde et ligeså stort sted i Århus. ”Held og lykke,” tænkte jeg og troede at jeg aldrig ville se ham igen. Men Franz van der Woude er en utrolig ildsjæl og efter et år ringede han og sagde at han havde fundet en enorm sportshal i Gellerup. Jeg tog over til møde med ham og Global City, som ville slå det stort op som en del af Århus festuge. Jeg er ikke sikker på at jeg havde orket det hvis det ikke havde været i Gellerup og hele ideen med at få århusianerne lokket ud i deres lokale ghetto naturligvis ikke var til at stå for. Det var jo alle tiders måde at skabe integration på. Så vi gik i gang. Men hvad skulle billederne hænges op på? Igen gik Franz i gang med at undersøge det – ved siden af sit eget arbejde og familie – og fandt et firma i Silkeborg, der kom og stillede lange rækker af flotte plader op. Billederne